

Cunoașterea lui Dumnezeu prin cuvinte potrivite

Prefață ... ix

1. Adevăr împrumutat și adevăr personal ... 1
2. Ajutarea lui Dumnezeu ... 5
3. Cele cinci atitudini ale lui Dumnezeu ... 10
4. Cerințe, nevoi, pretenții ... 23
5. Ciclul Existenței ... 26
6. Condamnarea, osândirea ... 28
7. Condiționarea, dependența ... 32
8. Controlul emoțiilor ... 35
9. Controlul trupului ... 38
10. Cultivarea voinței ... 41
11. Cunoașterea lui Dumnezeu ... 47
12. Cunoaște-te! ... 50
13. Destinația ... 53
14. Dumnezeu cel Real ... 57
15. Dumnezeu – ficțiune ... 61
16. Erezie și eretic ... 65
17. Eternul moment Acum ... 69
18. Evanghelia cea Nouă ... 71
19. Evoluția planetei ... 81
20. Folosirea lui Dumnezeu ... 84
21. Ieșiți din tiparul minții! ... 92
22. Ignoranța, necunoașterea ... 95
23. Iluzia și a ei realitate ... 98
24. Iluzia și Realitatea ... 101
25. Independența ... 104
26. Iubirea lui Dumnezeu ... 106
27. Îmbrățișarea lui Dumnezeu ... 111
28. Încrederea în Dumnezeu ... 116
29. Îndrumarea trinitară ... 123
30. Judecarea sau judecata ... 128
31. Liber-cugetător ... 130
32. Mesajul Creatorului ... 133
33. Minte și-ale ei distracții ... 138
34. Minte și-ale ei tipare ... 141
35. Nevoia și nevoința ... 145

36. Nu pierdeți clipa voastră de grație! ... 147
37. Omul universal ... 152
38. Prietenia cu Dumnezeu ... 156
39. Realitatea și iluzia ... 161
40. Relația cu Dumnezeu ... 164
41. Să-i mulțumim lui Dumnezeu ... 174
42. Să învățăm ce este iubirea ... 185
43. Spiritualizarea ... 187
44. Starea de Pură Conștiință ... 196
45. Succesul și insuccesul ... 203
46. Sunt – nu sunt! ... 206
47. Superioritatea ... 209
48. Știutorul neîmplinit ... 212
49. Trupul – simplu instrument ... 217
50. Unicitatea ... 221
51. Încheiere ... 224

Conducerea ființei umane îi aparține deci minții și nu Spiritului - autoritate intrinsecă, incontestabilă a propriei noastre făpturi. O scurtă incursiune în perioada de dinaintea încarnării în actuala existență ne va aduce o seamă de lămuriri privitoare la greșita funcționare, descrisă puțin mai sus. Înainte de noua întrupare, Sufletul, aflat în asociere cu învelișurile Sale mai subtile (astral, mental, causal), era perfect conștient de reziduurile memoriale, care împiedicau evoluția și întoarcerea în trupul Divin. El și-a dorit revenirea pe Pământ, ca să elimine acele rămășițe acumulate tot în asociere cu multe alte trupuri, din șirul imens de reîncarnări anterioare. Acolo, fiind, El singur și-a ales rasa, etnia, țara și familia, drept condiții, apreciate de El ca favorabile eliberării. Însă odată cu nașterea și legătura cu elementul trup, El suferă acel impact inevitabil, dintre starea de zburdălnicie din lumea astrală și fixarea de materia brută.

În continuare, El este nevoit să se adapteze educației oferită de către mediul respectiv (familie, școală, religie etc). Și ceea ce primește, ca atare, îl ajută prea puțin, pentru că se pune preț tot pe acumulări memoriale, voință, credință și efort psihologic. Calea este anevoioasă și de lungă durată, fiindcă se pornește de la a face ceva, în scopul realizării fericirii și a descoperii iubirea - comoara cea mai de preț a naturii noastre.

De-acuma, informați și asupra acestui aspect, din lumea anterioară întrupării, ce anume avem de îndeplinit? Cum întâmpinăm scurgerea Vieții, marcată de către veșnicele Ei surprize pe clipe în desfășurare? Noutatea Vieții, în întregul Ei funcțional, nu poate fi întâmpinată decât de ființa noastră Unitară sau Trinitatea-Unime. Iar pentru aceasta ne vom folosi de Atenția-Lumină, atotcuprinzătoare și dezinteresată a clipelor, care ne aduc prospețimea Viului, în eterna lor desfășurare.

Viața este același lucru cu Dumnezeu - aflat în eternă creare și recreare sau perfecțiune - care se autoperfecționează fără încetare. Noi, ca întreg, în Comuniune cu Dumnezeu, contribuim în mod vizibil la eliminarea trecutului mort, cu înscrisurile sale deficitare, prin încălcarea legilor Dragostei necondiționate.

Să reținem că Dumnezeu niciodată și în nicio împrejurare nu ne părăsește. El se află în permanență cu noi și în noi și ne îndeamnă și sfătuiește ceea ce este necesar să facem, pentru a depăși orice împrejurare în care ne-am afla. El nu pretinde nimic în schimb, privindu-ne pe toți la fel, fără niciun fel de preferințe.

Dorința Lui cea mai arzătoare este aceea de a-și conduce copiii Săi înapoi Acasă, adică în Trupul Său Dumnezeiesc, de unde, cândva, într-un trecut foarte îndepărtat, am acceptat să fim trimiși, pentru a trăi experiența în asociere cu materia densă.

Acum, după ce am cunoscut adevăratul rost al existenței noastre de Suflete întrupate, să revenim la punerea în practică a ceea ce cunoaștem, căci numai prin trăirea directă și personală ne împlinim sfânta misiune de copii ai Tatălui Ceresc. Pentru a întâlni prin trăire directă Starea de A Fi, noi luăm contact cu ceea ce nu este Ea. Noi nu suntem nici corp și nici minte.

Conștientizând mișcarea acestor două fragmente, din interiorul nostru, exprimarea lor dispare. Iar în Golul astfel creat, apare Starea de A Fi, în care fericirea necondiționată de ceva din afara

noastră, își impune prezența. Și numai pornind din această ipostază știm ce să facem pentru clipa următoare.

A doua atitudine a lui Dumnezeu este iubirea, care apare de la sine în cursul acestui experiment inestimabil. Ea, iubirea, este Esența ființei noastre. De-acum, ca iubire, acceptăm tot ceea ce ne scoate în cale desfășurarea firească a Vieții, chiar dacă mintea dorește cu totul altceva, decât ceea ce există ca fapt în sine.

Un om fericit și iubitor, care acceptă o stare existențială, de la un moment dat, nu înseamnă și a fi de acord cu acel fapt. El înțelege și acceptă fenomenul în sine, căci cum ar putea el să-l transforme altfel, decât fiind aproape de el? Această atitudine se înfăptuiește ca...

Iubirea, singuri noi ne creăm iadul și ispășim consecințele negative ale propriei noastre comportări.

Pedeapsa și consecința sunt două aspecte cu totul diferite, care nu pot fi asimilate. Pedeapsa este dată de către o altă persoană, potrivit unei legi impuse de către societate. Un judecător, de pildă, dă o sentință împotriva unui infractor, care se face vinovat de încălcarea unei anumite legi. Consecința ne aparține în totalitate. Noi suntem creatorul ei, prin fapta reprobabilă pe care am săvârșit-o.

Despre Fericirea - atât de mult căutată și dorită de către orice ființă, Noua Evanghelie ne precizează că Ea este produsul firii noastre, la nivel de gândire, vorbă și faptă. Iar Starea de A Fi este prin Ea însăși acest minunat sentiment, în care noi și Dumnezeu suntem într-o perfectă Unime.

Tot din această ipostază de A Fi mai aflăm ceea ce este nevoie să facem în procesul cel mai rapid de evoluție și de întoarcere Acasă, în Sânul Bunului Părinte Ceresc, de unde, cândva, am coborât pentru a face experiența în asociere cu materia densă.

Dicotomia divină este o altă precizare revelată, din care reiese că noi și Tatăl - Una Suntem! Dar ca aparență, noi mai suntem și separați. Tot la fel, noi și toți semenii suntem separați, ca înfățișare, însă Uniți ca Esență și firească Integrare. Apoi, mergând cu explicația și mai departe, noi și toate câte există și cu Dumnezeu laolaltă suntem O Singură Energie atotcuprinzătoare, pentru că în Imensitatea Existențială nu se află decât O Singură Energie, care demonstrează prin Ea însăși, Unicitatea, ca și autentică Ei ființare.

Pe plan fizic, relativ, în lumea cea perisabilă, fiecare experiență este trăită prin opuse fictive: mare - mic, frumos - urât, bine - rău, în care se afirmă dualitatea. Însă toate aceste aspecte se află cuprinse în aceeași Unitate.

Atunci când ne aflăm în Absolut ne pierdem mintea. Căci acolo noi trăim Unicitatea într-o perfectă simplitate, cu efectele de rigoare, care singure ne atestă autenticitatea fenomenului. Aici dis-pare egoul cu întreaga lui structură care-l caracterizează.

Noul mesaj ne mai confirmă că Dumnezeu și Viața sunt două simboluri diferite care exprimă aceeași Unică Realitate, aflată în perpetuă mișcare și evoluție constantă, prin eternă re-creare.

Despre diavol ni se spune că este o ficțiune. Diavol, ca realitate, așa cum o vedem pe zidurile bisericilor, nu există. De fapt, omul este diavol în postura falsului sine, ori de câte ori vorbește și face lucruri lipsite de iubire. Iar egoismul, aflat în om, este adevăratul infern, care îi însoțește viața atât aici, ca ființă întrupată, cât și în existența de după aceasta.

Neputința omenească, pe care omul obișnuit nu vrea să și-o recunoască, a creat un fictiv ispitor învinuit că el ar fi vinovat de faptele sale incriminate, ca fiind săvârșite prin amăgirea diavolului. Aprecierea și justificarea nu-și găsesc nicicând și nicăieri niciun fel de îndreptățire.

De asemenea, minunata Evanghelie ne descrie în mod amănunțit că Dumnezeul Nemișcat și Mișcător poate fi întâlnit, prin trăire, urmărind un număr de șapte pași.

La fel, ne mai oferă și această sintagmă: în absența a Ceea ce nu este, Ceea Ce Este, nu este!

La prima vedere, această locuțiune pare a fi un joc de cuvinte. Nu este deloc așa! Pentru a putea întâlni, în mod real, întregul și trăi experiența acestuia, alegem din El doar un fragment - ceva mai mic - folosindu-l, momentan, ca simplu instrument sau intermediar. Toate acestea dispar instantaneu la simpla lor conștientizare. Iar în Vidul psihologic a apărut de la sine Natura noastră Divină, adică Omul autentic. În trăirea acestei experiențe ni s-au indicat un număr de zece iluzii, pentru a fi folosite ca instrumente.

Tot din Evanghelie mai aflăm că fiecare om își creează Viața pe momente succesive, folosind în acest scop trei modalități, astfel:...

Noi suntem deosebiți ca trup și înfățișare,
În Unime, deci nu pierdem zisa-individualizare
Ci, din contră, o menținem și ne-ajută să trăim experiența
A Acelui Ce Suntem - Absoluta Existență.

Dar nu suntem divizați! Diferit și divizat nu pot fi asimilate.
Divizarea-nseamnă haos, de fapt, irealitate;
Fără diferențe: aici - acolo, sus și jos, rece - fierbinte
Nu ar putea fi-mplinite experiențe trăite.

Toate astea la un loc, nu pot a fi divizate,
Fiind numai un singur Tot, drept versiuni diferite.
La fel, nu-i diviziune între un negru și alb, un creștin și-un musulman, ca și mascul și femelă.
Ci doar aspecte distincte de om ființă personală.

Este destul pentru toți! E a doua îndrumare,
Care, practic, abordează starea de asigurare;
Oamenii îngrijorați de-a lor supraviețuire
Fac greșeli nenumărate, prin a lor închipuire.

Se plâng că nu au destul din ce Viața le oferă:
Libertate, bani, avere, dragoste dup-a lor vrere,
Existența-asigurată, sută-n sută-anticipată.
Toate un semn de-ntrebare, necum propria lor soartă.

Noul mesaj demonstrează că suntem nemuritori
Și, ca fii de Dumnezeu, noi cu toții între noi, suntem, de fapt, frățiori;
Fondul fiecărei ființe, realmente, e iubire
Armonie, Bunătate și, de asemeni, Fericire.

Acesta e Cel Ce Suntem, Cel ce-am fost și vom fi în viitor,
Cu Dumnezeu împreună: Noi în El și El în noi, permanent însoțitor
Și prin El avem de toate, pururea-ndestulătoare,
În tot timpul, în tot locul, progresiv, transformatoare.

Nu trebuie să facem nimic! E a treia îndrumare.
Lucru simplu și ușor - grabnic pus în aplicare!
Starea de A Fi e cheia deschizătoare de drumuri
Înspre cele infinite cu-mpliniri de sacre-ndemnuri.

Ea răstoarnă ce-am făcut, drept greșită învățătură,
Care-a condus omenirea în prezenta fundătură!

Rezultatele se văd - sunt în față și ne-ndeamnă să privim
Și prin noi, în mod cinstit, pe loc, să le-nlocuim.

Deci, începem cu A Fi, ca Stare de Fericire,
Corp, minte și Spirit - Una, drept sublimă alcătuire,
În care știm ce să facem și s-avem, prin acțiune înțeleaptă!
Viața însăși asta cere și ne-ndeamnă pe cărarea sfântă-dreaptă!

Iar Viața-i Dumnezeu, prin alt simbol revelat,
Pe-nțelesul tuturor, mai ușor de-mbrățișat;
Unul, Cel format din Toți, e-nțeles mult mai ușor
Prin cele trei îndrumări, cu-întregul Interior.

Inima și flința-ntreagă fie deci complet deschise,
Căci transparența firească ne dă soluții precise,
La orice nedumerire legată de-acest Pământ,
Unde suntem trecători, prin propriu consimțământ.

Rostul întrupării noastre, clar proces în devenire,
Evoluția-i temeiul spre sacra desăvârșire,
Și întoarcere Acasă, în Trupul Dumnezeiesc,
Ca-mplinire de destin - desprins de tot ce-i lumesc.

De repetat mereu acest lucru pentru a ni-l însuși, demolând în acest fel autoaprecierea păgubitoare, care ne caracterizează ca egouri prizoniere ale unor credințe religioase și metode subiective. Și, să o facem nu numai în biserici, la fel, să o repetăm și în sălile guvernamentale, în școli, ca și în colectivități economice. Această idee a spiritualității comune să o repetăm mereu pentru a fi însușită de către toți semenii, în general. Repetarea cu insistență are menirea de a transforma insul și, prin el, restul semenilor.

Ceea Ce Suntem noi, fiecare în parte, nu este rezultatul unor simple întâmplări, ci o grandioasă și minunată existență. Niciuna dintre părți - la nivel de Esență - nu este altfel decât cealaltă. Flori suntem cu toții, în grădina mirifică a zeilor - diferite doar ca aspecte exterioare. Sau, folosind o altă comparație: Suntem note diferite din Divina Simfonie Cerească, orchestrată de către Dumnezeu prin Bunătate, Frumusețe și Lubire absolută. Să ne amintim întotdeauna că Frumusețea este văzută în mod exclusiv numai de către Spirit, când realizăm Integritatea ființei. Și această apreciere are loc și în cazul când egoul - condus de calapoadele minții fragmentare - neagă Frumusețea. Prin urmare, nu vom mai opri simfonia, ci schimbăm opțiunea a Ceea Ce Suntem noi. Adică, ne ridicăm de la nivelul sinelui personal la nivelul Sinelui impersonal - Natura noastră Divină, aflată în permanentă acțiune în Comuniune cu Dumnezeu.

În continuare, să descifrăm împreună care este voia Divinului Părinte - după cum reiese din Evanghelia cea Nouă, oferită pământenilor. Iată ceea ce ne spune chiar El, în conversația avută cu un semen - om obișnuit:

- Nu am o voință separată de a voastră, fie ea oricare alta. Tot, la fel, Eu nu am preferințe!
- După ce v-am luat noțiunea de „mai bun” ca rasă, neam, popor etc, ce anume veți face? Care vă este baza de alegere și de a vedea? Scopul Vieții este acela ca voi înșivă să decideți, să declarați, să exprimați și să realizați pe Acela Care Sunteți voi cu adevărat.
- Nu este treaba Mea să vă spun ce este corect sau greșit, bun sau rău, ca voi să faceți sau să nu faceți, ori să fie sau să nu fie ceva ceea ce este de Mine hotărât. Nici să vă supuneți Mie și, drept urmare, să vă recompensez sau să vă pedepsesc.
- Un asemenea sistem a fost folosit de voi de multă vreme și o faceți și acum, dar el nu funcționează. Tot timpul ați proclamat - adesea cu vădită emfază - că știți care este voia Mea! Și asta cu nimic nu v-a ajutat! Nici măcar nu v-ați supus chiar atunci când ați crezut că l-ați înțeles.
- Ați spus că sunt împotriva maltratării, violenței, oprimirii tuturor din orice rasă, clasă sau sex. Și asta faceți pretutindeni!
- La fel, ați afirmat că sunt împotriva necinstei și a tot felul de abuzuri față de părinți și copii, ca și a relelor tratamente a popoarelor. Or, toate astea nu sunt decât ineptii, puse pe socoteala Mea.
- Ați mai spus că Eu nu admit minciuna, dar voi mințiți întruna! De asemenea, ați afirmat că nu admit hoția și voi furați fără rușine, confrunțați cu prefăcătoria!
- Că adulterul este o greșeală, dar voi asta faceți zi și noapte, luând soțul sau soția celuiilalt și vă distrați!

- Și, în sfârșit, ați mai spus că sunt împotriva altor multor lucruri pe care le faceți și nu vreți, nicidecum, să vă schimbați comportarea. Chiar și guvernele voastre, care au fost alese cu scop concret de a vă proteja, de a avea grijă de voi, vă mint cu nerușinare.

- Conștient sau inconștient ați creat o întreagă societate, bazată strict pe minciuni, pe care le justificați ca fiind impuse de fatalitate. Multe dintre aceste minciuni le calificați secrete de stat, care sunt și rămân totuși minciuni, ce nu-și găsesc nicio justificare.

Iar atunci când luați o hotărâre, este bine să știți că Acela care decide, anunță și demonstrează, sunteți voi, Sinele adevărat. Și,...